

Sygn. akt I C 986/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2017 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Korol
Protokolant:	starszy protokolant Małgorzata Pietrowska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S. A. z siedzibą w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

I. Uchyla w całości nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Białymstoku dnia 8 marca 2017 roku w sprawie I Nc 94/17.

II. Zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 139 226, 39 (sto trzydzieści dziewięć złotych dwieście dwadzieścia sześć złotych trzydzieści dziewięć groszy) złotych wraz z odsetkami umownymi według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A płatne od dnia 26 lipca 2017 roku do dnia zapłaty z tym, że pozwany będzie uiszczał zobowiązanie w ratach po 2200 złotych do 10- go każdego miesiąca.

III. Umarza postępowanie w sprawie ponad kwotę 139 226, 39 złotych.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Białymstoku kwotę 4150 złotych tytułem brakujących kosztów sądowych.

V. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 596 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o pozew o zapłatę wraz z wnioskiem o wydanie nakazu zapłaty z weksla w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nakazem zapłaty od pozwanego A. S. na rzecz powoda zapłatę kwoty 158 861,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20.04.2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kosztów odpisu poświadczonego notarialnie pełnomocnictwa w wysokości 1,23 zł (k. 2-3).

Sąd Okręgowy w Białymstoku nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 8 czerwca 2017 r., w sprawie o sygn. akt I Nc 94/17 uwzględnił powództwo w całości (k. 18).

Od tego nakazu pozwany wniósł zarzuty wnosząc o uchYLENIE w części ww. nakazu zapłaty, tj. ponad kwotę 136 861,34 zł i oddalenie powództwa w tym zakresie oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił orzeczenie wobec pozwanego obowiązku zapłaty równowartości sumy wekslowej (tj. 158 861,34 zł, mimo, że zadłużenie pozwanego jest niższe od tej kwoty o 22 000 zł, brak istnienia zobowiązania pozwanego wobec powoda ponad kwotę 136 861,34 zł) (k. 24-25). W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że na dzień wydania nakazu zapłaty nie istniało zobowiązanie powoda wobec banku w wysokości 158 861,34 zł, bowiem pozwany zapłacił na jego rzecz kwotę 22 000 zł. Zarzucił, że powód dochodzi swoich roszczeń m.in. na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 19.04.2017 r., a pozew składa 04.05.2017 r., nie weryfikując wysokości aktualnego zadłużenia, dochodząc w konsekwencji świadczenia wyższego od istniejącego zadłużenia z tytułu należności głównej i odsetek. Podkreślił, że wierzyciel wekslowy nie może mieć wobec dłużnika większych praw niż to wynika ze stosunku podstawowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.04.2001 r., sygn. akt: III CKN 341/00; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.10.1998 r., sygn. akt: II CKN 10/98), a z tego wynika, że wierzyciel wekslowy może dochodzić od dłużnika wyłącznie niezapłaconej przez niego należności. Dalej podniósł, że po otrzymaniu wezwania do wykupu weksla natychmiast skontaktował się z oddziałem banku (...) S.A. w B. w celu wyjaśnienia przyczyn wystawienia przedmiotowego weksla, kontaktował się również kilkakrotnie z Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w G.. Nadto, od momentu zawiadomienia go o wypowiedzeniu umowy J. K. (1) regularnie dokonuje spłaty w ratach należności dłużnika wobec powoda. Co miesiąc wpłaca na rzecz powoda kwotę 2200 złotych, tj. w kwotę równą ratom ustalonym w umowie kredytu, spłacając do chwili wniesienia przez powoda pozwu zobowiązania w łącznej kwocie 17 600 złotych. Dodał, że podjęcie działań windykacyjnych było dla niego zupełnym zaskoczeniem w związku z czym w dniu 28 marca 2017 roku zgłosił on powodowi reklamację dotyczącą sposobu rozliczania płaconych przez niego rat kredytu, a która została przyjęta przez powoda i rozpoznawana do dnia 4 maja 2017 roku. W wyniku czego okazało się, że powód zaksięgował wpłacane środki na inne konto należące do Pana J. K. (1) (mimo wyraźnego wskazania w tytule na poczet jakiego zobowiązania powód dokonuje wpłat). W wyniku starań pozwanego udało się ostatecznie w dniu 22 maja 2017 roku. przeksięgować wpłacone środki zgodnie z ich przeznaczeniem. Stwierdził również, że w dniu 17 maja 2017 roku i 22 czerwca 2017 roku pozwany dokonał również wpłaty kolejnych rat w kwocie po 2200 złotych. Końcowo pozwany wskazał, że nigdy w żaden sposób nie uchylał się od przyjętej odpowiedzialności za zobowiązanie J. K. (1), starając się dokonywać regularnych spłat tego zadłużenia, gdyż jest on wieloletnim klientem powoda i zawsze wywiązywał się ze wszystkich swoich obowiązków wobec banku (...) S.A. Zaprzeczył też, aby powód podjął starania w celu wyjaśnienia sporu przedsądowo. Mimo licznych telefonów pozwanego do Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w G. i osobistych wizyt w siedzibie oddziału powoda w B. nie udało mu się uzyskać możliwości podjęcia negocjacji odnośnie sposobu dalszej spłaty zobowiązania. Mimo tego, pozwany podał, że jest nadal zainteresowany ugodowym zakończeniem sporu, w związku z czym wniósł o skierowanie stron do mediacji.

W odpowiedzi na zarzuty wniesione przez pozwanego, powód wniósł o oddalenie zarzutów pozwanego oraz zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, ograniczając jednocześnie żądanie pozwu, w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz należności głównej (kapitału) w wysokości 139 226,39 zł wraz z odsetkami umownymi od dnia 22.06.2017 r. do 18.07.2017 r., tj. do dnia sporządzenia niniejszego pisma, w wysokości 991,75 zł, które są znane powodowi na dzień wystawienia pozwu o zapłatę, gdyż zostały wyliczone od wartości ww. należności głównej i nie są skapitalizowane oraz dalszych odsetek umownych, liczonych od dnia 19.07.2017 r., których wartość jest nieznana powodowi na dzień sporządzenia niniejszego pisma, a których wysokość będzie wyliczona od ww. kwoty należności głównej (k. 44-51v.).

Pozwany w piśmie z dnia 1 sierpnia 2017 roku wyraził zgodę na cofnięcie przez powoda pozwu w powyżej wskazanej części, podtrzymując jednocześnie w pozostałym zakresie złożone przez siebie zarzuty od nakazu zapłaty. Wyraził też zgodę na propozycję powoda dokonywania spłat pozostałej części zadłużenia w miesięcznych ratach po 2200 zł każda płatnych do 10-tego dnia każdego miesiąca (k. 55).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Bezspornym ustaleniem w sprawie pozostawało, iż w dniu 11.04.2008 r. J. K. (1) zawarł z powodem (...) Bankiem (...) SA umowę kredytu KREDYT GOTÓWKOWY DLA BANKOWOŚCI PRYWATNEJ W PLN nr (...) (k. 59-61).

Zabezpieczenie spłaty należności z tytułu ww. umowy kredytu gotówkowego stanowił weksel wystawiony w 1 Oddziale w B. dnia 11.04.2008 r. na kwotę (...),34 (słownie: sto pięćdziesiąt osiem tysięcy osiemset sześćdziesiąt jeden złotych 34/100 PI N) poręczony przez pozwanego (k. 4).

Pismem z dnia 20.03.2017 r. powód wezwał pozwanego do wykupu weksla (k. 6).

Pozwany dnia 27 marca 2017 roku otrzymał wystawione przez powoda wezwanie do wykupu ww. weksla. **Termin** płatności ww. weksla upłynął w dniu 19-04-2017 r. (k. 7).

Pozwany, pomimo upływu terminu, nie spłacił dotychczas należności wynikającej z weksla, w związku, z czym powstało zadłużenie w wysokości **dochodzonej** niniejszym pozwem, co zostało stwierdzone dokumentem urzędowym, tj. wyciągiem z ksiąg powodowego banku nr (...) z dnia 19-04-2017 r. (k.8).

Z przedłożonych przez pozwanego potwierdzeń dokonania transakcji płatniczych wynika, że pozwany dokonywał po dniu wniesienia przedmiotowego pozwu, na konto powoda regularnych wpłat (k. 30-37), które były rozliczane zgodnie z dyspozycjami zawartymi w tytule przelewu. Nie pokryły one jednak całości zadłużenia.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. wskazywanych wyżej dokumentów oraz twierdzeń pozwanego A. S..

Pozwany A. S. przesłuchany w toku postępowania potwierdził fakt zawarcia przez J. K. (2) w 2007 lub 2008 roku umowy kredytu, który pozwany poręczył wekslem. Nie kwestionował własnego podpisu na odwrocie złożonego powodowi weksla, jak również wysokości należnej miesięcznej raty w wysokości 2200 zł, którą uiszczal przed wypowiedzeniem umowy tego kredytu J. K. (2). Pozwany podał, że spłacał kredyt regularnie, mimo że część uiszczonych przez niego wpłat za okres od miesiąca czerwca 2016 r. do marca 2017 r. została zaksięgowana na inne, niewłaściwe konto, o czyn dowiedział się z nadesłanego jemu pisma z firmy windykacyjnej. W związku z czym poszedł do banku celem wyjaśnienia sytuacji, skutkiem czego było uwzględnienie jego reklamacji i prawidłowe przeksięgowanie środków. Pozwany zakwestionował jedynie kwotę do zapłaty wynikającą z nakazu zapłaty. Sąd uznał za wiarygodną w całości treść jego procesowych oświadczeń złożonych w toku procesu, albowiem pozostają one w pełni zgodne z ustaleniami poczynionymi przez Sąd w niniejszej sprawie oraz materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy (e-protokół z dnia 12 września 2017 r., 00:08:50 – 00:15:37).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem leżącego u podstaw niniejszego postępowania roszczenia powoda było żądanie spełnienia przez pozwanego świadczenia wynikającego z zawartej między osobą, za którą poręczał, tj. J. K. (1) a powodem kredytu gotówkowego. Wobec niewywiązywania się z terminowego spłacania poszczególnych rat ww. kredytu, powód dochodził zapłaty nieuiszczonych dotąd kwot z wystawionego przez niego weksla, który został poręczony przez pozwanego.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że strona powodowa w sposób nie budzący wątpliwości wykazała istnienie stosunku zobowiązaniowego z J. K. (1), co znajduje odzwierciedlenie z jednej strony w szeregu dokumentach załączonych do akt niniejszej sprawy (k. 4, k. 6, k. 8), ale też w samym stanowisku procesowym pozwanego, który przesłuchiwany w charakterze strony przed Sądem wyraźnie podkreślił jedynie zasadność żądania, kwestionując przy tym jego wysokość, z uwagi na okoliczność dokonania już po dniu wniesienia pozwu szeregu wpłat na poczet tego zadłużenia, co leżało u podstaw braku akceptacji przez niego wydanego nakazu zapłaty. Strony nie kwestionowały

również istnienia, czy jakiegokolwiek wadliwości formalnej weksla – co do formy i treści – załączonego do pozwu, co w dalszej kolejności nie skutkowało nieważnością zobowiązania.

W tym miejscu godzi się wskazać, iż w treści art. 101 ustawy z dnia 29.04.1936 r. Prawo wekslowe ustawodawca wskazał niezbędne elementy, które dla swojej ważności winien zawierać weksel własny, a więc: nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono; przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; oznaczenie terminu płatności; oznaczenie miejsca płatności; nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana; oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu oraz podpis wystawcy wekslu. Analizując przedłożony do akt sprawy przez powoda weksel, a podpisany na jego rewersie przez pozwanego, na podstawie którego powód dochodzi swoich należności bezsprzecznie spełnia wszystkie przewidziane ustawą wymagania.

Nie kwestionowanym było również udzielenie przez pozwanego poręczenia.

Przede wszystkim należy podnieść, iż zgodnie z art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 r., nr 37 poz. 282) weksel własny zawiera: nazwę „weksel” w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono; przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; oznaczenie terminu płatności; oznaczenie miejsca płatności; nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana; oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu; podpis wystawcy wekslu. Jak wskazuje się w doktrynie w przypadku weksla własnego koniecznym jest zawarcie bezwarunkowego przyrzeczenia zapłaty, w związku z tym wypełniając weksel własny należy posługiwać się zwrotem „zapłacić” ewentualnie „zapłacimy” jeśli wystawców jest więcej niż jeden.

Zgodnie natomiast z art. 103 prawa wekslowego również stosuje się do wekslu własnego przepisy o wekslu in blanco (art. 10). W myśl natomiast art. 10 jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Warto podkreślić, że prawo wekslowe m.in. na podstawie powyższego przepisu dopuszcza możliwość wystawienia weksla, który w chwili wystawiania nie zawiera wszystkich elementów niezbędnych dla jego ważności określonych w art. 101 i 102, nie zawiera jednak definicji weksla in blanco. Należy powtórzyć za doktryną, że weksel własny in blanco jest to dokument zawierający co najmniej podpis wystawcy złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego (Komentarz do art. 10 ustawy - Prawo wekslowe, Izabela Heropolitańska, LEX 2011).

Natomiast powstanie poręczenia wekslowego regulują przepisy art. 31 pr. weksl., z których wynika, że poręczenie to powstaje przez umieszczenie na wekslu albo na przedłużku, podpisu poręczyciela oznaczonego wyrazem "poręczam" lub innym zwrotem równoznacznym. Poręczenie powinno wskazywać, za kogo je dano, a w braku takiej wskazówki uważa się, że poręczenia udzielono za wystawcę. Dla powstania poręczenia wekslowego nie jest wymagane, by wyraz "poręczam" lub inny równoznaczny, umieścił na odwrocie weksla poręczyciel. Wyraz taki może wpisać każda inna osoba w dowolnym czasie. Istotne jest jedynie to, by odpowiadał on rzeczywistości, to znaczy odzwierciedlał stosunek poręczenia wekslowego, jaki powstał w wyniku podpisania weksla przez osobę, która go podpisała jako poręczyciel. Podpis na wekslu musi odzwierciedlać wolę poręczenia wekslowego za określoną osobę. Sąd w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04.10.2006r., II CSK 104/06, LEX nr 488980, zgodnie z którym: „jeżeli osoba podpisana na wekslu pod słowem "poręczam" wpisanym później przez inną osobę, nie zaprzecza, że podpisała się na wekslu jako poręczyciel wekslowy za wystawcę, dla jej odpowiedzialności jako poręczyciela wekslowego pozostaje bez znaczenia kto i kiedy wpisał na wekslu słowo "poręczam".

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy należy zauważyć, że ustalenia Sądu w niniejszej sprawie nie pozostawiają wątpliwości, iż autorem słów „poręczam solidarnie za wystawcę weksla” był pozwany – jest on zatem zasadnie traktowany jako poręczyciel wekslowy i zachodzą w związku z tym podstawy jego odpowiedzialności wekslowej, albowiem bezsprzecznie opatrzył swoim podpisem powyższym zwrotem językowym. Słowa te zostały umieszczone na odwrocie weksla, w górnej części strony, nad danymi osobowymi i podpisem pozwanego.

Nie ulega też wątpliwości, że do wymienionego weksla została dołączona deklaracja poręczyciela weksla własnego niezupełnego (in blanco) podpisana przez poręczyciela, tj. pozwanego A. S. (k. 5).

Pozwany kwestionował natomiast wysokość niespłaconego na rzecz powoda zadłużenia wynikającego z ww. umowy, w sytuacji dokonywania na jego poczet wpłat przez pozwanego, co zostało udokumentowane załączonymi przez niego do akt niniejszej sprawy dowodami wpłaty, których nota bene powód nie zanegował, ograniczając w konsekwencji swoje żądanie pozwu w odpowiedzi na zarzuty pozwanego od nakazu zapłaty, do kwoty 139 226,39 zł, stanowiącej różnicę między pierwotnie żadaną kwotą i tą łączną wpłaconą przez pozwanego po wniesieniu pozwu, co finalnie odzwierciedla faktyczny stan zadłużenia wynikający z historii operacji na kontrakcie kredytowym w ww. kwocie (k. 45-51).

Istotne jest przy tym, że pozwany, zarówno w piśmie procesowym z dnia 1 sierpnia 2017 roku, jak też na rozprawie sądowej w dniu 12 września 2017 r., wyraził zgodę na cofnięcie przez powoda pozwu w powyżej wskazanej części, uznając tym samym żądania powoda w tym zakresie za zasadne.

W świetle powyższego powództwo, po ostatecznym sprecyzowaniu żądań strony powodowej, należało uwzględnić je w całości jako udowodnione i znajdujące oparcie w przedłożonych dokumentach i przeprowadzonych w sprawie dowodach.

Końcowo należy zaznaczyć, iż od nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Białymstoku I Wydziału Cywilnego z dnia 8 czerwca 2017 roku wydanego w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 94/17, pozwany prawidłowo wniósł zarzuty. Powyższe skutkowało koniecznością wyznaczenia rozprawy i zarządzenia doręczenia ich powodowi. W toku procesu Sąd podzielił stanowisko pozwanego co do uchylecia nakazu zapłaty w całości i uwzględnił, po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu, powództwo w całości.

Zgodnie z art. 496 k.p.c., po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W związku z powyższym wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 8 czerwca 2017 r. przez Sąd Okręgowy w Białymstoku, sygn. akt I Nc 94/17 nakaz zapłaty na mocy ww. przepisu należało uchylić w całości.

W ocenie Sądu, powód posiada względem pozwanego wymagalną wierzytelność opiewającą na kwotę dochodzoną pozwem, tj. 139 226,39 zł. Z dołączonych do akt sprawy dokumentów, w szczególności w postaci opisywanych treścią uzasadnienia umowy kredytu gotówkowego, weksla w zestawieniu z dokonaną przez Sąd analizą potwierdzeń przelewów kwot częściowych bezpośrednio na rachunek powoda już po zainicjowaniu niniejszego postępowania, bezspornie wynika, iż pozwany uchybili obowiązkowi uregulowania całej kwoty wierzytelności.

Wyłącznie na marginesie Sąd pragnie ponownie podkreślić, iż strona pozwana uznała za bezsporne i wymagalne zobowiązanie powoda w ww. wysokości.

O odsetkach orzeczono w oparciu o treść art. 481 i 482 k.c. określając początek terminu ich płatności na dzień 26 lipca 2017 roku, jako że roszczenie powoda stało się wymagalne w tym dniu, tj. po dniu 25.07.2017 r., w którym nastąpiło doręczenie pozwanemu pisma powoda precyzującego powództwo.

W pozostałym zakresie Sąd umorzył postępowanie. Cofnięcie pozwu (w całości bądź w części) jest wyrazem rezygnacji powoda z kontynuacji postępowania rozpoczętego wniesieniem pozwu. Jest czynnością dyspozytywną i co do zasady nie powinno podlegać ograniczeniom. Warunki dopuszczalności cofnięcia pozwu określa art. 203 k.p.c. Zgodnie z treścią § 1 i 4 w/w przepisy, pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że cofnięcie pozwu byłoby sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Stosownie do art. 203 § 2 k.p.c., pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

Z uwagi na to, iż brak jest w sprawie podstaw do przyjęcia by złożone przez powoda w piśmie procesowym „Odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty” oświadczenie o cofnięciu pozwu w określonej części było niedopuszczalne lub by okoliczności sprawy wskazywały, że jest ono sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, a zgoda pozwanych nie była wymagana, albowiem powództwo zostało ostatecznie sprecyzowane przed rozpoczęciem rozprawy. Sąd uznał cofnięcie pozwu za dopuszczalne i na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w zakresie ponad kwotę 139226,39 zł, czyniąc tym samym zadość żądaniu powoda. Zgodnie bowiem z treścią powyższego przepisu, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew.

Na podstawie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa pozostałej, brakującej kwoty kosztów sądowych w wysokości 4150 złotych.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Sąd uwzględnił żądanie pozwanego zasądzenia od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania. Zasadą wprawdzie jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu powoda obciąża na żądanie pozwanego obowiązek zwrotu kosztów procesu, przy czym w orzecznictwie przyjmuje się, że dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.), pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, II CZ 208/11 niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2012 roku, V CZ 109/11 niepubl.). Taka sytuacja nie zachodzi jednakże w niniejszej sprawie. W chwili wytoczenia powództwa nie istniała podstawa do wystąpienia przeciwko pozwanemu na drogę procesu cywilnego o kwotę pierwotnie wskazaną w pozwie. Jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy, już po dacie wniesienia pozwu, pozwany spełnił świadczenie w części. Okoliczność ta, w ocenie Sądu, uzasadnia uznanie powoda za stronę przegrywającą proces, co przełożyło się na rozstrzygnięcie również w zakresie kosztów, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wynagrodzenie pełnomocnika, w osobie adwokata, reprezentującego pozwanego w procesie ustalono – przy uwzględnieniu procentowego stopnia wygranej i przegranej obu stron – w oparciu o treść w wysokości 596 zł, którą ustalono na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 03 października 2016 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1668) obowiązującego od dnia 26.10.2016 r. w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia pozwu.